

Arrest

nr. 122 128 van 4 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) in hoofde van de eerste, tweede, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij, alle beslissingen aan de respectievelijke verzoekende partijen ter kennis gebracht op 30 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2013 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat M. MUTOMBO *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing op 30 april 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste, tweede, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De rechtsgrond van deze bevelen is artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Deze bevelen worden eveneens op 30 april 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Deze bevelen vormen de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van *“de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)”* en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 20 januari 2014 het volgende gesteld: *“Het middel lijkt ongegrond.*

De eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing van 9 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet van 29 juli 1991” wordt niet aangetoond.

Aangaande het verblijf van de verzoekende partijen in België gedurende 15 jaar en het feit dat zij hier het centrum van hun belangen hebben gevestigd, dat de kinderen in België schoollopen, dat zij geen sociale banden meer hebben in Albanië en er geen bestaansmiddelen hebben, dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing hieromtrent uitdrukkelijk motiveert dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, dat elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van het onderzoek ten gronde en dus behoren tot de gegrondheidsfase en dat niets hen verhindert terug te keren naar Albanië om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. De verzoekende partijen laten na deze motieven te weerleggen en herhalen slechts de elementen die zij aanhaalden in het kader van hun aanvraag. Het is verder niet kennelijk onredelijk te stellen dat een goede integratie geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223).

In zoverre de verzoekende partijen voorhouden dat de afwezigheid van een diplomatieke post in het land van herkomst een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt, merkt de Raad op dat zij dit niet aanhaalden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met een element dat zij pas in het kader van het verzoekschrift naar voren brengen.

Waar zij verwijzen naar het arrest van 24 mei 2004 met nr. 131.652 van de Raad van State, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de kinderen als gevolg van de bestreden beslissing de lopende schooltijd dienen te onderbreken om deze in het land van herkomst in een vreemde taal en een ander schoolstelsel te hernemen. Bovendien tonen zij niet aan dat de kinderen, respectievelijk geboren in 1986, 1989, 1993 en 1994 en bijgevolg allen meerderjarig, schoolplichtig zijn. Daarnaast dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

De verzoekende partijen maken evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar zij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijken aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij zich hier beperken tot een theoretische verwijzing. De verzoekende partijen voeren geen middel aan tegen de overige bestreden beslissingen, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 11 maart 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 20 januari 2014 opgenomen grond, stellen de verzoekende partijen belang te hebben bij het aanvechten van het inreisverbod, want dit brengt rechtsgevolgen met zich mee. Met betrekking tot de buitengewone omstandigheden stellen zij dat er geen diplomatieke post is in Albanië en dat zij naar het ereconsulaat in Bulgarije moeten. De familie is hier al 16 jaar. Het feit dat de vader hier al 12 jaar werkt en belastingplichtig is, zou volgens de bestreden beslissing geen grond zijn. Aangaande schoolgaande kinderen heeft de RvS in zijn arrest nr. 131.652 van 24 mei 2004 gesteld dat dit wel als buitengewone omstandigheid gezien wordt: zij hebben documenten bijgebracht in verband met de school, één minderjarig kind zit in haar laatste jaar van de opleiding kapster. Zij voegen nog een nieuw element toe: de stad Luik had hun aanvraag in de 'regularisatieperiode van 15 september tot 15 december' in ontvangst genomen maar niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM stellen zij dat er een positieve verplichting is, één dochter is geregulariseerd op grond van haar huwelijk met een Belgische onderdaan, de kinderen hebben geen uitstaans met Albanië en een terugkeer is onmogelijk, want de vader had destijds een asielaanvraag ingediend. Met betrekking tot het inreisverbod stellen zij dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur moet vastgelegd worden rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, maar nergens blijkt een afweging en een onderzoek: dit is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. Volgens de verzoekende partijen is ook niet bewezen dat er geen minder ingrijpende maatregelen konden worden genomen. Ook op grond van de parlementaire voorbereidingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat een individueel onderzoek had moeten gebeuren. Dit is ook een schending van de materiële motiveringsplicht. Dit is het belangrijkste middel waartegen de tegenpartij niets heeft ingebracht. Ten slotte geven zij aan dat de bestreden beslissing één en ondeelbaar is met het inreisverbod en vraagt zij de bestreden beslissing in haar geheel te vernietigen. Eén van de dochters stelt ter zitting dat zij hier al 16 jaar woont, dat aanvankelijk niet de waarheid omtrent hun land van herkomst (Kosovo/Albanië) werd verteld maar dat dit snel rechtgetrokken is, dat haar vader hier werkt, dat zij werkt en haar zus nog naar school gaat. Zij bevestigt dat zij niet willen leven van het OCMW of de werkloosheid, maar dat zij enkel verblijf willen om rustig in België te kunnen werken.

De verwerende partij stelt vast dat er in deze zaak geen sprake is van een inreisverbod, enkel een bijlage 13, zodat het betoog hieromtrent niet dienstig is. Dit bevel werd genomen op grond van punt 1 en punt 2 van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dus op grond van een gebonden bevoegdheid. Aangaande de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelt zij dat op uitvoerige wijze is ingegaan op de diverse elementen: de school is volgens de Raad van State geen buitengewone omstandigheid en de kinderen zijn ondertussen meerderjarig, het verblijf en de integratie kunnen in aanmerking genomen worden voor de eventuele gegrondheid en voor het feit dat er geen diplomatieke

post is, verwijst zij naar de beschikking van de Raad waarin gesteld wordt dat dit feit niet aangevoerd werd in de aanvraag. De verwerende partij verwijst ten slotte naar de beschikking.

2.4 Met betrekking tot de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing

2.4.1 De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast voor zover het betrekking heeft op de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), hierna aangeduid als 'de overige bestreden beslissingen'.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618 en RvS 8 januari 2007, nr. 166 392).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen zich in de uiteenzetting van hun enig middel beperkten tot de eerste bestreden beslissing, te weten de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, en nalaten uiteen te zetten op welke manier de door hen aangehaalde rechtsregels en -beginselen door de overige bestreden beslissingen geschonden worden.

Bij verwijzing naar de beschikking van 20 januari 2014, zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest, hebben de verzoekende partijen met betrekking tot de vaststelling dat tegen de overige bestreden beslissingen geen middelen werden aangevoerd, geen opmerkingen.

In de mate dat het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing, is het derhalve niet ontvankelijk.

2.4.2 Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 11 maart 2014 een betoog uiteenzetten met betrekking tot "*het inreisverbod*" en zich in dat kader beroepen op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur met name het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, dient opgemerkt dat hun betoog feitelijke grondslag mist. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd ten aanzien van elk van de verzoekende partijen, behalve de oudste zoon van het gezin, zijnde de derde verzoekende partij genaamd H.B.(...), op 9 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Hoewel de respectievelijke verzoekende partijen deze bevelen onder de vorm van een bijlage 13 in het kader van het voorliggende beroep tevens aanmerkten als bestreden beslissingen, vestigt de Raad vooreerst de aandacht op de vaststelling dat huidig beroep, in de mate waarin het gericht is tegen voornoemde bevelen, niet ontvankelijk is, waarvoor wordt verwezen naar het voorgaande punt 2.4.1 van dit arrest. Vervolgens dient onderstreept dat geen van deze bevelen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 een inreisverbod omvatten. Minstens tonen de verzoekende partijen niet aan dat het anders zou zijn. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen ter terechtzitting lijken voor te houden, leren de stukken van het administratief dossier dat slechts in hoofde van voornoemde oudste zoon van het gezin, zijnde de derde verzoekende partij genaamd H.B.(...), een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen. Deze beslissing in hoofde van de derde verzoekende partij dateert van 22 mei 2013 en werd haar ter kennis gebracht op 23 mei 2013 in de gevangenis van Lantin. Het genoemde bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) in hoofde van de derde verzoekende partij maakt echter niet het voorwerp uit van huidig voorliggend beroep, zodat de verzoekende partijen enig betoog gericht tegen voornoemd bevel met inreisverbod te dezen niet met dienstig gevolg kunnen opwerpen. Dit klemmt des te meer daar het beroep van huidige derde verzoekende partij tegen het in haar hoofde genomen bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 22 mei 2013 gekend is bij de Raad onder het rolnummer 129 906 en zij haar grieven in dat kader dient uiteen te zetten. Naast de vaststelling dat het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partijen te dezen geen middel noch uiteenzetting bevat "*met betrekking tot het inreisverbod*" en het gegeven dat de vraag tot horen de verzoekende partijen geenszins de mogelijkheid biedt nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, blijkt uit de voorgaande analyse dat de ter terechtzitting gestelde vraag naar (een gebrek aan)

de benadering, de afweging en/of het oordeel van de verwerende partij met betrekking tot enig “inreisverbod”, alsmede de vraag naar het “één en ondeelbaar” zijn van “het inreisverbod” met - wat de Raad veronderstelt dat bedoeld wordt op de eerste bestreden beslissing - zodat deze in haar geheel dient te worden vernietigd, hoe dan ook niet aan de orde is, en geen uitstaans heeft met de te dezen bestreden beslissingen.

2.5 Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing

2.5.1 De Raad wijst erop dat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 maart 2014 “(m)et betrekking tot de buitengewone omstandigheden” geen afbreuk kan doen aan de voorafgaande vaststellingen. Er wordt in de eerste plaats verwezen naar hetgeen hieromtrent in de beschikking van 20 januari 2014 wordt gesteld. De Raad wijst erop dat in voornoemde beschikking in het licht van de door de verzoekende partijen in hun inleidend verzoekschrift aangevoerde bepalingen en beginselen op omstandige wijze werd vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing te stellen dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend en hen niet verhinderen naar Albanië terug te keren teneinde hun aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Zo wordt in de beschikking met betrekking tot de elementen die de verzoekende partijen opnieuw aanhalen ter terechtzitting uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld:

“Aangaande het verblijf van de verzoekende partijen in België gedurende 15 jaar en het feit dat zij hier het centrum van hun belangen hebben gevestigd, dat de kinderen in België schoollopen, dat zij geen sociale banden meer hebben in Albanië en er geen bestaansmiddelen hebben, dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing hieromtrent uitdrukkelijk motiveert dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, dat elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van het onderzoek ten gronde en dus behoren tot de gegrondheidsfase en dat niets hen verhindert terug te keren naar Albanië om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. De verzoekende partijen laten na deze motieven te weerleggen en herhalen slechts de elementen die zij aanhaalden in het kader van hun aanvraag. Het is verder niet kennelijk onredelijk te stellen dat een goede integratie geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223).” en “(i)n zoverre de verzoekende partijen voorhouden dat de afwezigheid van een diplomatieke post in het land van herkomst een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt, merkt de Raad op dat zij dit niet aanhaalden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met een element dat zij pas in het kader van het verzoekschrift naar voren brengen.” en “(w)aar zij verwijzen naar het arrest van 24 mei 2004 met nr. 131.652 van de Raad van State, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de kinderen als gevolg van de bestreden beslissing de lopende schooltijd dienen te onderbreken om deze in het land van herkomst in een vreemde taal en een ander schoolstelsel te hernemen. Bovendien tonen zij niet aan dat de kinderen, respectievelijk geboren in 1986, 1989, 1993 en 1994 en bijgevolg allen meerderjarig, schoolplichtig zijn. Daarnaast dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).”.

Het is duidelijk dat indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar zich ter terechtzitting, zonder enige verdere duiding, beperken tot een bloot betoog “(m)et betrekking tot de buitengewone omstandigheden” in welk licht zij zich beperken tot het loutere herhalen van een aantal aspecten van hun verzoekschrift, met name elementen van verblijf en integratie, de schoolgaande kinderen en een gebrek aan diplomatieke post in Albanië, terwijl hieromtrent in de beschikking uitvoerig gemotiveerd werd en de verzoekende partijen de gronden van de beschikking niet weerleggen, zij op deze manier op generlei wijze aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind. De verzoekende partijen brengen bij dit betoog geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen hieromtrent, en evenzeer met betrekking tot de andere onderdelen van de beschikking waarop de verzoekende partijen overigens in het geheel niet ingaan, reeds in de beschikking van 20 januari 2014 werd aangegeven. Waar één van de dochters, zijnde de vierde verzoekende partij, ter zitting nog toevoegt dat zij hier al 16 jaar woont, dat haar vader hier werkt en dat zij werkt, kan zij zodoende evenmin afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Hierbij wordt nog

opgemerkt dat waar de verzoekende partijen tegenwerpen in verband met de schoolgaande kinderen documenten bijgebracht te hebben, de verzoekende partijen hierbij niet aangeven op welke concrete documenten de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet zou zijn ingegaan, omtrent welke documenten geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd, dan wel omtrent welke documenten niet afdoende zou zijn gemotiveerd, dermate dat hieruit zou moeten blijken dat het schoollopen van de kinderen in het geval van de verzoekende partijen wel als buitengewone omstandigheid moet worden aanzien. Zij voeren dit argument niet met dienstig gevolg aan. Waar de verzoekende partijen nog voorhouden dat één minderjarig kind haar laatste jaar volgt van de opleiding kapster, mist hun betoog feitelijke grondslag en kunnen zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 maart 2009 en de daarbij voorgelegde stavings- of overtuigingsstukken, dat de twee oudste dochters van het gezin destijds een kappersopleiding volgden. Eén van deze twee dochters vormt te dezen de vierde verzoekende partij. De andere dochter is geen verzoekende partij in voorliggend geschil, waarbij mede wordt verwezen naar punt 2.5.4 van dit arrest. De overige dochter en te dezen de zesde verzoekende partij volgde blijkens de stukken van het administratief dossier een andere dan kappersopleiding, met name een beroepsopleiding secundair onderwijs “*de plein exercice, option ménagers, arts décoratifs, art de l'habillement*”. De Raad neemt aldus aan dat de verzoekende partijen doelen op de te dezen vierde verzoekende partij, zijnde mevrouw H.B.(...) waar zij duiden op het “minderjarig kind” dat “*in haar laatste jaar van de opleiding kapster (zit)*”. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen ter terechtzitting voorhouden, dient echter – gelet op de beschikking van 20 januari 2014 – herhaald dat de vierde verzoekende partij geboren is in 1989 en zij aldus meerderjarig is, enerzijds en dat uit voornoemde stukken van het administratief dossier blijkt dat de vierde verzoekende partij reeds in het jaar 2009 het laatste jaar van haar kappersopleiding volgde, anderzijds. Eén en ander klemmt des te meer daar de desbetreffende vierde verzoekende partij ter terechtzitting zelf uitdrukkelijk aangeeft dat zij werkt. De verzoekende partijen tonen minstens niet aan dat één en ander anders zou zijn gelopen. Waar één van de dochters, zijnde de vierde verzoekende partij, ter terechtzitting zelf toevoegt dat haar zus nog naar school gaat, waarbij wordt bedoeld op de te dezen zesde verzoekende partij, wordt slechts een loutere bewering geuit die niet wordt gestaafd met concrete elementen. Er wordt opgemerkt dat de zesde verzoekende partij, geboren in 1994, niet langer schoolplichtig is, wat reeds in de beschikking van 20 januari 2014 werd gesteld, en dat niet wordt aangetoond als zou de zesde verzoekende partij als volwaardige leerling zijn ingeschreven in een door de overheid erkende onderwijsinstelling, een hogeschool of universiteit. Er wordt evenmin aangetoond dat de eventuele scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen, dan wel dat de scholing gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur zou behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen in de eerste bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om aan te tonen dat hun betoog te dezen tot de nietigheid van de beslissing zou kunnen leiden. Zoals in de beschikking van 20 januari 2014 reeds werd aangegeven, weze het herhaald dat het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak de Raad daarenboven uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

2.5.2 Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 11 maart 2014 aangeven nog “*een nieuw element*” toe te voegen en stellen dat de stad Luik hun aanvraag in de “*regularisatieperiode van 15 september tot 15 december*” in ontvangst had genomen, maar niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt, dient erop gewezen dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting zelf uitdrukkelijk aangeven nog “*een nieuw element*” toe te voegen, kan slechts worden vastgesteld dat zij voor het eerst ter terechtzitting duiden op voormeld argument en zodoende een nieuw middel ontwikkelen. Er dient op gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als

bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In dit kader wordt opgemerkt dat de verzoekende partijen dit nieuwe middel, niet in hun verzoek tot horen hebben opgeworpen, maar dit slechts ter terechtzitting van 11 maart 2014 naar voren hebben gebracht. Vervolgens wordt opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij dit middel niet konden ontwikkelen in hun inleidend verzoekschrift, of in tweede instantie in hun verzoek tot horen. Het ter terechtzitting van 11 maart 2014 nieuw ontwikkelde middel, dan wel de nieuwe argumentatie, is dan ook laatstijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

2.5.3 Waar één dochter, zijnde de vierde verzoekende partij, ter terechtzitting bevestigt dat zij niet willen leven van het OCMW of de werkloosheid, maar dat zij enkel verblijf willen om rustig in België te kunnen werken, dient erop gewezen dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partijen opnieuw ten gronde te beoordelen. Er dient opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is. De Raad is derhalve niet bevoegd om de verzoekende partijen enig verblijf toe te kennen, noch om de verzoekende partijen te machtigen in België te werken. Dit verzoek van de verzoekende partijen ter terechtzitting is hoe dan ook onontvankelijk.

2.5.4 Waar de verzoekende partijen vervolgens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM stellen dat er een positieve verplichting is, één dochter is geregulariseerd op grond van haar huwelijk met een Belgische onderdaan, de kinderen geen uitstaans hebben met Albanië en een terugkeer onmogelijk is omdat de vader destijds een asielaanvraag had ingediend, wordt gewezen op het volgende:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.5.4.1 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Opdat men kan genieten van de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient erop gewezen dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: "niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden"). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Het EHRM oordeelde evenzeer dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Nog daargelaten de vraag of dezelfde redenering opgaat voor wat betreft de situatie van de verzoekende partijen die hierbij slechts verwijzen naar de in België wonende dochter/zus die "*is geregulariseerd op grond van haar huwelijk met een Belgische onderdaan*", dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partijen geen enkel gegeven bijbrengen dat de band met deze dochter/zus de gebruikelijke affectieve band zou overschrijden. Evenmin geven zij blijk van enig element van afhankelijkheid. Eén en ander klemmt des te meer daar deze dochter/zus die overigens te deze geen verzoekende partij uitmaakt, blijkens de stukken van het administratief dossier verblijfsgerechtigd is in functie van haar huwelijk met een Belgische onderdaan, en woonachtig is te Fléron, terwijl de verzoekende partijen allen samenwonen te Luik. De verzoekende partijen maken het bestaan van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM met de in België wonende dochter/zus die "*is geregulariseerd op grond van haar huwelijk met een Belgische onderdaan*" niet aannemelijk.

2.5.4.2 De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het, zoals *in casu*, om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.5.4.3 Daargelaten de vraag of de verzoekende partijen *in casu* werkelijk kunnen spreken van een gezinsleven, dient daarenboven vastgesteld dat het *in casu* een eerste toegang betreft en is er geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partijen.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen betogen ter terechtzitting slechts dat de kinderen geen uitstaans hebben met Albanië en een terugkeer onmogelijk is omdat de vader destijds een asielaanvraag had ingediend, doch dergelijk betoog leidt er niet toe vast te stellen dat er hinderpalen zijn die de verzoekende partijen verhinderen hun gezinsleven elders verder te zetten, te meer daar de asielaanvraag van de vader op negatieve wijze werd afgesloten en de verzoekende partijen, zij het één dochter, te weten de vierde verzoekende partij, ter terechtzitting zelf uitdrukkelijk aangeeft “*dat aanvankelijk niet de waarheid omtrent hun land van herkomst (Kosovo/Albanië) werd verteld*”. Deze verklaring wordt gesteund door de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat de verzoekende partijen de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden door zich voor te doen als de familie K.(...) van Kosovaarse nationaliteit en zij hun Albanese paspoorten slechts voorlegden ter gelegenheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekende partijen tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen verhinderen om met hun gezin (tijdelijk) in hun land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen. De loutere stelling dat de kinderen geen uitstaans hebben met Albanië, dat zij het centrum van hun belangen in België hebben gevestigd, geen actuele en sociale banden meer hebben in Albanië en hun huisvesting en broodwinning aldaar hebben achtergelaten, kan bezwaarlijk als hinderpaal worden gezien. Hierbij kan erop worden gewezen dat er in de eerste bestreden beslissing op wordt geduid dat het de verzoekende partijen vrij staat bij hun terugkeer de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), alsmede van het federaal agentschap voor opvang van asielzoekers (Fedasil). Daarnaast wordt er nog op gewezen dat de eerste bestreden beslissing geen bevelscomponent omvat, dan wel een verwijderingsmaatregel behelst. De eerste bestreden beslissing

heeft ook niet tot gevolg dat verzoekende partijen enig verblijfsrecht wordt ontnomen en impliceert slechts dat de verzoekende partijen zich tijdelijk naar het land van herkomst dienen te begeven teneinde hun aanvraag via de reguliere weg in te dienen en te voldoen aan de wettelijke vereisten. Er kan worden verwezen naar wat werd uiteengezet *sub* punt 2.4 van dit arrest. Er kan evenzeer op worden gewezen dat in hoofde van alle verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd genomen, zij het dat in hoofde van de oudste zoon, te weten de derde verzoekende partij genaamd H.B.(...), een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en daargelaten – wat er ook van zij - de vaststelling dat de derde verzoekende partij op 4 augustus 2013 onder escorte is vertrokken via Rome naar Albanië, zodat zij samen het grondgebied kunnen verlaten. Aangenomen dat er tussen de verzoekende partijen een gezinsleven bestaat dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden gesteld dat de verzoekende partijen van elkaar zullen worden gescheiden, noch dat zij hun gezinsleven niet meer zou kunnen verder zetten. Gelet op het voorgaande kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 1050 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET